

23x
16

Joulupukki

1905

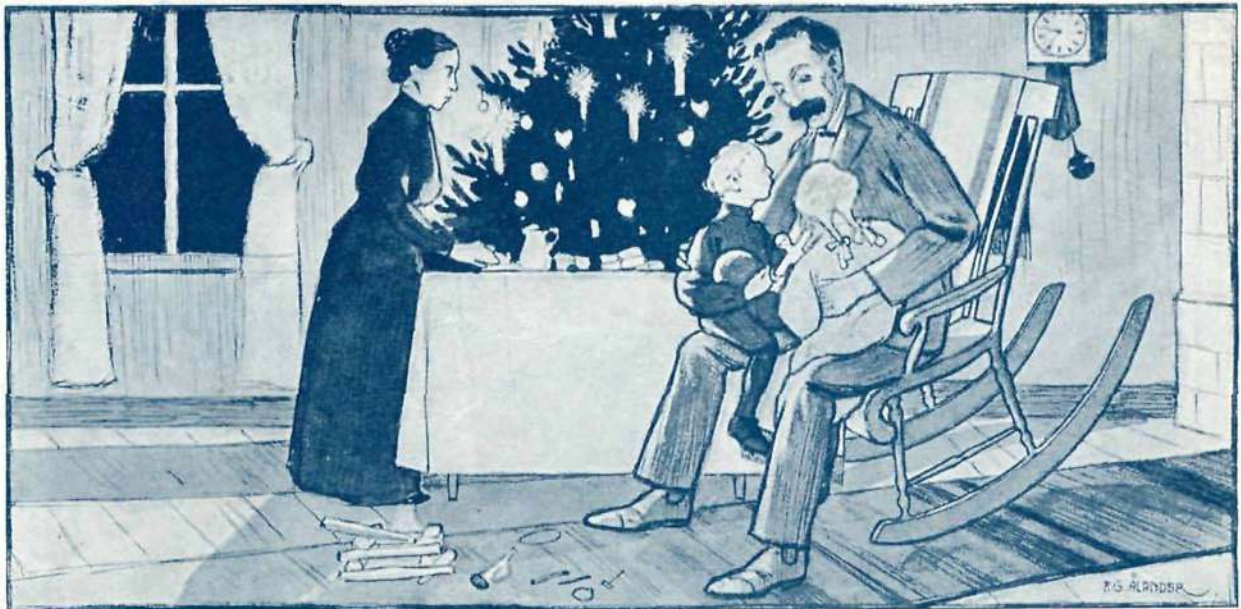
Kansanopettajain Osakeyhtiö
VHLISTUS, Helsinki.

Joulupukki IV, 8 siv. Hinta 15 p.

Painoasiamiehen hyväksymä 10 p. Marraskuuta 1905.

Helsinki 1905. Osakeyhtiö F. Tilgmannin kirja- ja kivipaino.

MAIJAN JA MANNEN JOULUMUISTO.

Tyttöseni Maija ja poikani Manne pyysivät kirjoittamaan muistiin, mitä viime jouluaatto-iltana tehtiin. Noudatan heidän pyyntönsä.

Kun istuin rakkaassa kodissani juhla-iltaa viettäen, juoksimat äkkiä Maija ja Manne leikkinsä keskeltä syliini. He olivat molemmat pieniä, Maija kuuden ja puolen vuoden vanha ja Manne viiden vuoden. Otin heidät molemmat polvilleni ja sitten keskustelimme. Luin heidän silmistänsä ilmeistä iloa, ja he istuivat tyytyväisinä, nauttien rauhan tunteesta isän polvella ja joululahjoja pitivät he käsissänsä; Maijalla oli nukke ja Mannella iso pallo. Äiti katseli hellästi omiansa, kun hän hymyillen toimi askareissansa ja joulu-valot tuikkivat kuudessa niin iloisen kirkkaina. Pieni kotimme oli niin soma, joulu-rauha tunkeusi jokaiseen sopukkaan.

„Onko kaikilla lapsilla maailmassa näin hauska jouluna kuin meillä“, kysyi Maija.

„On kyllä monella ja Jumala tahtoi, että kaikilla olisi. Meidänkin tulisi tehdä kaikki mitä voimme saattaaksemme joulun ilojuhlaksi niin monelle kuin mahdollista.“

„Isä, mitä meidän pitää tehdä?“ tiedusteli pikku Maija.

„Huomenna ja seuraavina päivinä me yhdessä tuumimme sitä. Mutta nyt juhla-iltanamme kerron, kuinka rakas Jeesuksemme kasvattaa kauniita kukkia ihmislasten sydämissä.“

„Kerro, kerro rakas isä, me kuuntelemme tarkasti“, riemuitsivat lapset.

„Tänäänhän me vietämme Jeesuksen syntymän muistoksi juhlaa. Nyt on talvi ja kukkia ei ole

ulkona niinkuin kesällä on. Kuinka mielellämme soisimmekaan saavamme nyt kukkaskimpun huoneeseemme. Kun kukat olisivat tuossa pöydällä edessämme, niin erinomaista se olisi. Mutta me voimme sitoa yhteen Jeesuksen mielikukkasia ja siten saamme myös iloa. Kaikki kaunis ja jalo, mitä ihmisissä näemme on Jeesuksen voimasta lähtenyt. Kuten kesän kukkien kauneus, on myös sydämessämme oleva hyvä Jeesuksesta kotoisin.

Te tunnette hyviä lapsia, hyviä tovereita, joiden kanssa on hauska leikkiä ja joiden seurassa on helppo olla kiltti ja iloinen. Jeesus tekee lapset hyväksi ja Jeesuksen seurassa parhaiten muuttuu paremmaksi. Sentähden tulee meidän erityisesti kiittää Jeesusta, kun hän syntyi ihmiseksi keskuuteemme, sillä hän auttaa meitä ja kaikkia ihmisiä vastustamattomalla voimalla muuttumaan hyväksi, jaloiksi ja pyhiksi ihmisiksi.

Kerron teille vielä tositapauksia, joissa näen Jeesuksen kasvattamia kukkia lasten elämässä. Olen niitä poiminut elämäni varrella ja seuraavat kertomukset ovat kuten kukkia.

Eräs pieni tyttö Helsingissä kaipasi tosiyötä ollaksensa tyytyväisempi. Silloin keksi hän, että hän voi ansaita maalaamalla kukkia postikorteille. Hän teki niin ja sai viisi penniä joka kappaleesta. Kun hänelle oli siten kerääntynyt viisi markkaa, lahjoitti hän sen sisällistä iloa tuntien eräälle köyhälle perheelle. Tyttönen ei ole aivan vahva, mutta kumminkin hän käyttää voimansa työhön toisten palvelemiseen. Kuvat eivät tietysti ole parasta taidetta, mutta pääasia on, että pienessä sydämessä löytyy rakkautta ja aika tulee hyvin käytetyksi. Ja köyhälle perheelle on apu tuntuva, kun useamman kerran apua annetaan. — Ahkeruus on Jeesuksen rakkaita kukkia.

Helmi äidin hameessa
riippuu tää kun leivät paistaa.
Pullat kun on valmiita,
Helmi niitä heti maistaa.

Leipä höyryy hui ja hai,
Helmi syöpi maltiton,
poltti kielen ai, ai, ai
„pikkumuori“ onneton.

Maija.

EI OLE ILOA.

(Vanhempien luettavaksi).

Joulua, kristikunnan suurta ilonjuhlaa odotetaan jokaiseen kotiin. Silloin hetkeksi heitetään arkihuolet ja jokapäiväisyys ja kohotetaan ajatus korkeampiin asioihin. Joulutunnelmaa ja jouluiloa koetetaan vielä monella keinotekoisella tavalla lisätä. Pirtti siistitään puhtaammaksi kuin ennen, ja köyhinkin syyttää joulukynttilän pöydällään. Joululahjat, joulukuuset y. m. kaikki ne ovat iloa nostamassa.

Lisäksi on yksi keino, jonka avulla hyvinkin monet koettavat nostaa iloa ylimmilleen; se on jouluryppy. Useissa paikoin maassamme on vielä vallalla se onneton käsitys, että juhla ei tunnu juhlalle eikä ilolle ilman väkijuomia. Sen käsityksen mukaan pitää tietysti jouluna olla niitä kaikkein enin, sillä onhan se kristikunnan suurin juhla.

Tuovatko väkijuomat sitte iloa? Antavatko ne meille oikeaa jouluiloa? Koetamme siihen lyhyesti vastata.

Juuri tuo ennen mainitsemamme väärä käsitys, että väkijuomain avulla vasta tullaan oikein iloisiksi ja oikealle juhlatuulelle, on suuressa määrässä vaikuttanut juoppouden leviämiseen. — Aikamme oppineista miehistä on useita, varsinkin lääkäreitä, jotka ovat tutkimuksillaan tulleet varmoihin kokemuksiin, että terveille ihmisille eivät väkijuomat tuo iloa. Tanskalainen lääkäri *Hindhede* nimittää väkijuomain nauttijoita „sairiksi eläimiksi“, ja vakuuttaa että kohtuuden miesten-

kin harvojen ryyppyjen tuottama hetkellinen ilo on vaan seurauksena siitä, että heidän aivosolunsa eivät ole aivan normaalit, sekä lisää: „Minun tietääkseni ei ole ainoatakaan ainetta maan päällä, joka siihen määrään alentaa korkeinta elämänautintoa, tervettä, luonnollista ja lapsenomaista elämäniloa, kuin väkijuomissa oleva narkoottinen myrkkyaaine: etyyli-alkoholi.“

Professori *Joh. Bock* on edellisen kanssa samalla kannalla. Hän katsoo vilkastumisen alkoholin avulla olevan ensimmäisiä myrkytyksen oireita, joita nauttijassa huomataan.

„Se väitös, että seuraelämässä ei saataisi hauskuutta ja iloa aikaan ilman alkoholia, on surkea todistus henkisestä köyhyydestä niissä piireissä, joissa niin ajatellaan“, sanoo tohtori *Helenius* „alkokolikysymys“ nimisessä teoksessaan.

Että mieliala voi olla iloinen ja juhlatunnelma nousta korkealle ilman alkoholia, siitä on raittiusväellä kyllin kokemusta. Lukuisat suuremmat ja pienemmät yhdistysten juhlat ja yhteiset kesäkokoukset, eivät ne ole olleet iloisuutta ja hilpeyttä vailla. Kaikilla raittiusyhdistyksillä ovat omat joulujuhlaansa, joissa aivan varmasti on joulu-ilo noussut yhtä korkealle kuin viinamiesten juhlissa, varmasti paljon korkeammallekin. Ja jos tahdomme etsiä oikeaa joulu-iloa yksityisistä kodeista, niin useimmin se löydetään raittiista kodista. Sama on luonnollisesti laita yksityisten ihmistenkin.

Ruotsalainen historioitsija *Bergman* kertoo tapauksen, jota ei voi olla mainitsematta tämän yhteydessä. Göteborgissa istui kerran eräässä ravintolassa teetä juomassa goodtemplareita — ruotsalaista raittiusväkeä. Heillä oli niin sanomattoman hauskaa, että muutamassa juomaseurassa viereisessä huoneessa nousi kysymys, keitä he oikeastaan ovat nuo ilonpitäjät. Eräs juomaveikoista nousi silloin ylös ja sanoi: he ovat joko juovuksissa, tai ovat goodtemplareja. Samainen tohtori *Bergman* sanoo: „Myöntäkäämme hetkiseksi, että alkoholi voi olla joksikin hyödyksi elähyttämällä mielialaa — pankaa sitten tämä pieni ansio toiselle vaakalaudalle ja toiselle kaikki alkoholin tuottama hätä ja kurjuus, nuo monet tuhannet ennenaikaiset kuolemantapaukset, enimmäkseen rikoksista, sadat tylsämieliset, jotka kurjasta olemassaolostaan saavat kiittää vanhempainsa päihytymystä, monet sairaat sairashuoneissa ja ensimmäiseksi ja viimeiseksi kaikki menetetty tarmo ja työvoima, kaikki henkinen raakuus, jotka alkoholiahoista valuu. Punnitkaa ja valitkaa!“

Niin. Punnitkaa ja valitkaa, kannattaako hankkia sellaista keinotekoista joulu-iloa, minkä väkijuomat antavat. Se hetkellinen ilon tunne, mikä niistä tulee ei ole iloa. Se on pettävää virvatulta, joka houkuttelee suurilla lupauksilla, mutta antaa ainoastaan pettymystä ja surua. Kyllin todistuksia siihen löydämme, jos suurten juhlien jälkeisinä päivinä katselemme sanomalehtiä. Niissähän on tappelu-, puukotus- ja murhauutisia että vilisee. Kaikki seurauksia väkijuomain nauttimisesta. Jos todellakin tällaista joulu-iloa etsimme tahallamme, olemme silloin onnetonta kansaa, joka pian sortuu taistelussa olemassaolonsa puolesta. Sillä samoin kuin oikean joulu-ilon väkijuomat vievät, saattavat ne myöskin sekä henkiset että ruumiilliset voimamme rappiolle.

Pois siis väkijuomat joulupöydältä, pois kodeista; ei ainoastaan jouluksi, vaan ainaiseksi! Silloin vasta saamme tuntea oikeaa joulu-iloa ja oikeata joulu-rauhaa.

K.

MEIÄN RUUNA JA KUNINKAAN HEVONEN.

Lauri oli viiden vuoden vanha ja sai aina kotosalla yksin päiväänsä kulluella sill'aikaa, kuin toiset lapset koulussa viipyivät. Ne tunnit olivat hänestä pitemmät kesäistä päivää. Silloin ei ollut ketään, jonka kanssa hän olisi edes leikkinyt, eikä hän yksin saanut mäkeenkään lähteä. Äidin luona oli kyllä hyvä olla, vaan hänkään ei aina joutanut Lauria kuuntelemaan. Eräänä päivänä tulee Lauri taas mielissään hänen luoksensa ja virkkaa:

— Äiti, Lauri lähtee huomenna kouluun.

— Kouluunko, ei poikaseni, et sinä vielä voi sinne mennä. Jahka tulet suureksi, kyllä äiti poikansa sinne viepi.

— Minäpä olen jo suuri, vastasi Lauri ja nousi varpailleen seisomaan.

— Taidat olla, no, mene sitten, vastasi äiti nauraen ja meni pois.

Myöhemmin tulivat talon toiset lapset koulusta. Heille kertoi Lauri heti äidin lupauksen. Nämäkös ilkkumaan, eivätkä luvanneet Lauria mukaansa ottaa. Varsinkin iso veli oli miestä mielestään ja

hän se enimmäen vastaan pani. Mutta kun äiti tuli Laurin puolelle, lupasivat kaikki hänet aamulla mukaan ottavansa. Varhain seuraavana aamuna ruvettiin häntä matkalle valmistamaan: ensin pestiin silmät, sitten kammattiin pitkät suortuat, nyt sai hän uutta pukuaan uudistaa ja viimeiseksi vedettiin pitkävarsilapikkaat hänelle jalkaan. Kun hän oli vielä vahvasti syönyt ja päällystakin päällensä pistänyt, tuli äiti ja satoi huivin Laurin korville, jolloin pieni koululainen sai matkalle lähteä.

Koululla Laurin silmät suureksi kävivät. Hän ei ollut ennen koskaan lapsia niin paljoa nähnyt, nyt heitä juoksi piha täynnä ja kouluhuoneessakin näytti jotain olevan. Ja heilläkös oli hauskaa. Lauri katseli ihmeissään heidän iloaan, sillä ei hän milloinkaan voinut käsittää koulussa näin hupaista olevan. Mutta äkkiä kilisi kello. Kaikki lapset kaappasivat kirjat kainaloonsa, asettuivat kauniiseen riviin ja menivät sisälle. Lauri piti veljensä kädestä kiinni ja kulki toisten mukana sisälle. Opettaja oli ovella heitä vastassa. Laurin nähtyään naurahti hän ja tuli hänen luoksensa.

— Kouluunkos sinä jo tulit? kysyi hän ja hiveli Laurin sileätä tukkaa.

— Lauri tuli vaan nyt katsomaan, mutta kyllä minä oikein kouluunkin tulen.

Opettaja säätoi pikkuvieraan veljensä rinnalle istumaan ja alkoi pienokaisia opettaa. Lauri ei joutanut aluksi mitään kuuntelemaan, pyöri puolelleen sekä toiselle, katseli ihmeissään koulun tavaroita ja ahkerasti työskenteleviä lapsia. Vähitellen hän alkoi seurata opettajan kysymyksiä ja oppilaiden vastauksia. Eikä Lauri enää kauan vieraana pysynyt. Hänkin nousi seisomaan ja virkkoi:

— Kyllä meidän ruuna vaan kovemmin juoksee kuin kuninkaan hevonen.

Kaikki pojat katsoivat ihmeissään Lauriin ja alkoivat nauraa. Opettajankin suu vetäytyi hymyyn, kun hän viittasi Lauria istumaan. Tämän jälkeen rupesi Lauri innokkaasti kuuntelemaan, vaikk'ei hän puoliakaan heidän puheistaan ymmärtänyt. Ihmeellisiä asioita he vaan puhuivat ja ehtimiseen mainitsivat kuningasta, sotaväkeä, ampuamista. Näitä hän alkoi pienessä päässään miettiä.

— Mikä ihme se kuningas on? Ja sotaväki? Ja sitten he ajoivat kilpaa . . . ampuivat . . . ja luoti sattui kuninkaaseen. Mikä se kuningas on? kysyi hän viimein veljeltään.

— Ole siinä hiljaa, kuiskasi veli vihaisesti ja tyrkkäsi Lauria kylkeen.

Lauri vaipui taas mietteihinsä. Samassa soi kello ja kaikki kiiruhtivat ulos välitunnille. Hänkin meni seinukselle seisomaan ja katseli sieltä koulu-
laisten uusia leikkejä. Lopulta hänkin jo uskalsi tulla leikkivien luokse, jopa aikoi heidän kanssaan leikkimään ruveta. Mutta iso veli tuli silloin väliin ja pakoitti Laurin pois lähtemään. Lauri ei tahtonut vielä lähteä, itki ja aikoi vaan luokkaan tulla. Lopuksi hän kumminkin taipui veljensä tuumiin ja lähti kotiin kävelemään.

Kotona oli äiti häntä vastassa ja kysyi:

— Noo, mitä sinne kouluun nyt kuuluu?

— Äiti, mikä se kuningas on? Onko sillä montakin hevosta? kysyi hän heti sisään tultuaan. Eihän sillä ole niin hyviä hevosia kuin meidän ruuna, eihän?

— En tiedä, ei taida olla.

— Ei missään ole niin hyvää hevosta, se menee kuin lintu kaikkien eelle; eikös mene, äiti?

Pian siitä puhe taas siirtyi kuninkaaseen, hänen hevosiinsa, sotajoukkoihin ja sotiin. Äidin oli melkein mahdoton kaikkiin Laurin kysymyksiin vastata, mutta siitä huolimatta hän kyseli enemmän ja enemmän.

— Ei äiti voi kaikkia tietää, sanoi hän viimein.

— Minäpä tiän. Kuulkaapas, äiti, minusta tulee kuningas. Sitten minä ajan meidän ruunalla kaikkien eelle. Sitten ostetaan monta sotamiestä ja oikea pyssykin. Sitten me menemme kylän poikain kanssa sotaan ja . . .

Sen iltaa puhui Lauri kaikille uusista tuumistaan ja oli perin onnellinen. Vieläpä nuo samat ajatukset olivat hänellä yölläkin mielessä. Äkkiä hän nousi vuoteeltaan, huiatoi molemmin käsin ja huusi:

— Soo, ruuna, minä olen kuningas, juokse!

Aamulla hänellä taas oli muita puuhia, joten hän unhotti edellisen päivän mietteet, eikä hän sen jälkeen ole uneksintukaan kuninkaaksi tulemisesta.

HEIKKI SOISALO.

Kesäistä leikkiä.

Oot, Matti-rukka, sa varsin huono,
Oot mämmikoura ja porokuono:
Kun palli kouraasi tupsahtaa,
Et sittenkään sitä kiinni saa."

"Kas, nyt mä heitin jo taasen pallin:
Hei, Eero teiskahti mullin-
mallin,
Kun jälkeen pallin hän kiiiruhti,
Jo itse pyörähti palliksi!"

"Ei tästä, lämmin on tämä leikki.
Nyt Matti, Eero ja Vilho, Heikki,
Mun ehdotukseni kuulkaa te:
Me metsäpurolle menemme!"

Näin Jussi huusi ja pallin heitti,
Sen Vilho portaiden alle peitti.
Ja poikajoukko jo juoksemaan
Sai kohti armasta puroaan.

Metsä on vilvas ja herttainen.
Siell' laulua kuunnella lintus-
ten

On ihanaa
Ja tuulen kuisketta rattoisaa,
Se kun kuusten latvoissa hu-
muu.

Puronen pieni se porisee
Ja mutkia heitellen matkailee
Se uomassaan,
Se hastaa nurmikkorantojaan
Sekä kutsuu lapsia laulullaan.

"Niin, pojat, puro jo kutsuu meitä
Nyt, Heikki, kenkäsi sinäkin heitä
Ja puroon astuen niinkuin mies
Voit työtä tehdä sä kuka ties!"

Näin Jussi lausui ja puroon astui,
Viis' siitä vaikkapa lahkeet kastui.
On kohta toimessa toisetkin
Ja työtä raskasta tehtiin.

Kas, siinä Jussi jo kivet väänsi,
Ja Matti turpehet päälle käänsi,
Ja pojat toiset ne riemuitten
Löi seipäät etehen kivien.

Näin päte vaimis on aika suuri;
Se siinä seisovi niinkuin muuri.
On siinä putous mahtava,
Se käyttää vaikkapa tehdasta.

On Matti mainio taitoniekka
Ja hällä veitsi kuin aimo miekka.
Hän sillä siipiä veistelee
Ja myllyn rattaaita sepitsee.

Mut toiset katsovat hartain
mielin
Ja joskus Mattia vilkkain
kielin
He työssä neuvovat, — Eeroki,
Mi leipäpalaansa jysyivi.

Jo valmis vihdoon on mylly
oiva,
Sen vesi siivissä koht' on
soiva.
Ja sitten riemua vasta on,
Kun mylly pyöri verraton.

Kas, siinä pojat ne hihkuen hyörii,
Kun mylly rutosti ympäri pyörii.
Ja tuskin muistavat metsästä
Nyt enää poikaset lähtää.

Metsä on vilvas ja herttainen,
Ja rattosa porina purosien
On kuunnella,
Se kutsuu lapsia luoksensa.
Ja niin kesä, kesä on ihana.
H. S. L.

Helmi leipoo.

Helmi seisoo pallilla,
kurkottaapi pöydän yli.
Helmi tahtoo leipoa,
jauhossa on posket, syli.

Helmi leipoo lap, lap, lap.
Dulla tulee pyöreä,
äiti auttaa rap, rap, rap,
panee uuniin lämmintä.

Vuotta kuus' hän täytti jo,
onkos sitten enää nuori?
Hän on äidin „peukalo“,
auttaakin kuin „aikamuori“.

Duut ne palaa rip, rip, rip.
Auni kohta valmis on.
Leivät nousee hip, hip, hip.
Helmi nauraa vallaton.

Helmi äidin hameessa
riippuu tää kun leivät paistaa.
Pullat kun on valmiita,
Helmi niitä heti maistaa.

Leipä höyry hui ja hai,
Helmi syöpi maltiton,
poltti kielen ai, ai, ai
„pikkumuori“ onneton.

Maija.

EI OLE ILOA.

(Vanhempien luettavaksi).

Joulua, kristikunnan suurta ilonjuhlaa odotetaan jokaiseen kotiin. Silloin hetkeksi heitetään arkihuolet ja jokapäiväisyys ja kohotetaan ajatus korkeampiin asioihin. Joulutunnelmaa ja joululiloa koetetaan vielä monella keinotekoisella tavalla lisätä. Piirittiin siistään puhtaammaksi kuin ennen, ja köyhinkin syyttää joulukynttilän pöydällään. Joululahjat, joulukuuset y. m. kaikki ne ovat iloa nostamassa.

Lisäksi on yksi keino, jonka avulla hyvinkin monet koettavat nostaa iloa ylimmilleen; se on jouluryppy. Useissa paikoin maassamme on vielä vallalla se onneton käsitys, että juhla ei tunnu juhlaa eikä ilo ilolle ilman väkijuomia. Sen käsityksen mukaan pitää tietysti jouluna olla niitä kaikkein enin, sillä onhan se kristikunnan suurin juhla.

Tuovatko väkijuomat sitte iloa? Antavatko ne meille oikeaa joululiloa? Koetamme siihen lyhyesti vastata.

Juuri tuo ennen mainitsemamme väärä käsitys, että väkijuomain avulla vasta tullaan oikein iloisia oikealle juhlatuulelle, on suuressa määrässä vaikuttanut juoppouden leviämiseen. — Aikamme oppineista miehistä on useita, varsinkin lääkäreitä, jotka ovat tutkimuksillaan tulleet varmoihin kokemuksiin, että terveille ihmisille eivät väkijuomat tuo iloa. Tanskalainen lääkäri *Hindhede* nimittää väkijuomain nauttijoita „sairiksi eläimiksi“, ja vakuuttaa että kohtuuden miesten-

kin harvojen ryyppyjen tuottama hetkellinen ilo on vaan seurauksena siitä, että heidän aivosolunsa eivät ole aivan normaalit, sekä lisää: „Minun tietääkseni ei ole ainoatakaan ainetta maan päällä, joka siihen määrään alentaa korkeinta elämänautintoa, tervettä, luonnollista ja lapsenomaista elämäniloa, kuin väkijuomissa oleva narkoottinen myrkyaine: etyyli-alkoholi.“

Professori *Joh. Bock* on edellisen kanssa samalla kannalla. Hän katsoo vilkastumisen alkoholin avulla olevan ensimmäisiä myrkytyksen oireita, joita nauttijassa huomataan.

„Se väitös, että seuralämässä ei saataisi hauskuutta ja iloa aikaan ilman alkoholia, on surkea todistus henkisestä köyhyydestä niissä piireissä, joissa niin ajatellaan“, sanoo tohtori *Helenius* „alkokolikysymys“ nimisessä teoksessaan.

Että mieliala voi olla iloinen ja juhlatunnelma nousta korkealle ilman alkoholia, siitä on raittiusväellä kyllin kokemusta. Lukuisat suuremmat ja pienemmät yhdistysten juhlat ja yhteiset kesäkokoukset, eivät ne ole olleet iloisuutta ja hilpeyttä vailla. Kaikilla raittiusyhdistyksillä ovat omat joulujuhlansa, joissa aivan varmasti on joulu-ilo noussut yhtä korkealle kuin viinamiesten juhlissa, varmasti paljon korkeammallekin. Ja jos tahdomme etsiä oikeaa joulu-iloa yksityisistä kodeista, niin useimmin se löydetään raittiista kodista. Sama on luonnollisesti laita yksityisten ihmistenkin.

Ruotsalainen historioitsija Bergman kertoo tapausten, jota ei voi olla mainitsematta tämän yhteydessä. Göteborgissa istui kerran eräässä ravintolassa teetä juomassa goodtemplareita — ruotsalaista raittiusväkeä. Heillä oli niin sanomattoman hauskaa, että muutamassa juomaseurassa viereisessä huoneessa nousi kysymys, keitä he oikeastaan ovat ilonpitäjät. Eräs juomaveikoista nousi silloin ylös ja sanoi: he ovat joko juovuksissa, tai ovat goodtemplareja. Samainen tohtori Bergman sanoo: „Myöntäkäämme heikiseksi, että alkoholi voi olla joksikin hyödyksi elähyttämällä mielialaa — pan-kaa sitten tämä pieni ansio toiselle vaakalaudalle ja toiselle kaikki alkoholin tuottama häätä ja kurjuus, nuo monet tuhannet ennenaikaiset kuolemantapaukset, enimmäkseen rikoksista, sadat tytämieliset, jotka kurjasta olemassaolostaan saavat kiittää vanhempainsa päihtymystä, monet sairaut sairashuoneissa ja ensimmäiseksi ja viimeiseksi kaikki menetetty tarmo ja työvoima, kaikki henkinen raakuus, jotka alkoholiahojoista valuu. Punnitkaa ja valitkaa!“

Niin. Punnitkaa ja valitkaa, kannattaako hankkia sellaista keinotekoista joulu-iloa, minkä väkijuomat antavat. Se hetkellinen ilon tunne, mikä niistä tulee ei ole iloa. Se on pettävää virvatulta, joka houkuttelee suurilla lupauksilla, mutta antaa ainoastaan pettymystä ja surua. Kyllin todistuksia siihen löydämme, jos suurten juhlien jälkeisinä päivinä katselemme sanomalehtiä. Niissähän on tappelu-, puukutus- ja murhauksia että viilisee. Kaikki seurauksia väkijuomain nauttimisesta. Jos todellakin tällaista joulu-iloa etsimme tahallamme, olemme silloin onnetonta kansaa, joka pian sortuu taistelussa olemassaolonsa puolesta. Sillä samoin kuin oikean joulu-ilon väkijuomat vievät, saattavat ne myöskin sekä henkiset että ruumiilliset voimamme rappiolle.

Pois siis väkijuomat joulupöydältä, pois kodeista; ei ainoastaan jouluksi, vaan ainaiseksi! Silloin vasta saamme tuntea oikeaa joulu-iloa ja oikeata joulu-rauhaa.

K.

